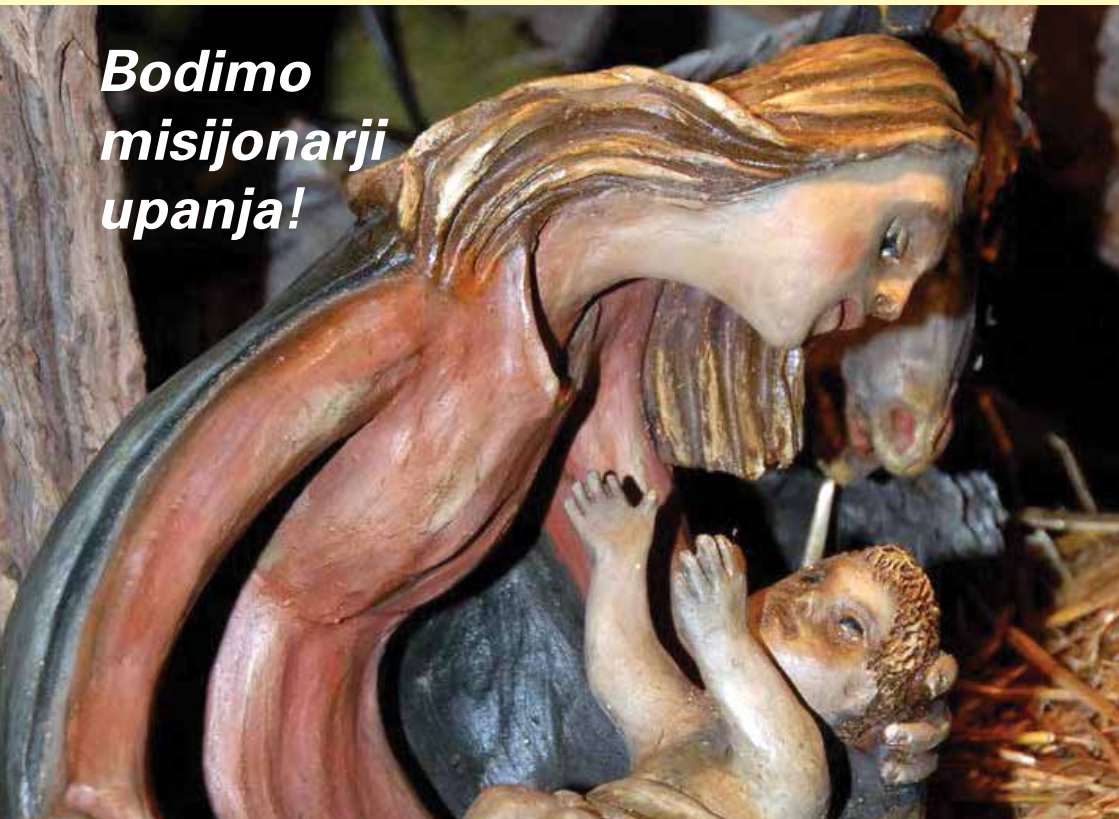

Bodimo misijonarji upanja!

OBLIKUJ ME, DA BOM BRAT VSEM

Gospod Jezus,
kličeš in pošiljaš me,
da skupaj s teboj in z drugimi
sooblikujem svet.
Preoblikuj me,
da bom zaživel kot brat vseh
in bo moje srce odprto
za potrebe vsega sveta.
Stori, da bom pogumen oznanjevalec
evangelija tvojega kraljestva.

Pomagaj mi,
da ne preslišim klicev stiskanih
in jim bom blizu v njihovih težavah.
Vodi me na pota miru,
da ga bom vedno
tudi drugim nosil in oznanjal.
Svoje misijonsko poslanstvo
naj vedno uresničujem
tesno združen s teboj,
učlovečeni Bog. Amen.

**Beseda
papeža
Franciška**

GNANI PO DUHU ZA POSLANSTVO

Foto: Vir splet

(nadaljevanje iz prejšnje številke)

Dragi bratje in sestre! Spodbujam vas, da bi živeli osebno prijateljstvo z Gospodom in bi od Boga izprosili nove poklice za duhovništvo in posvečeno življenje. Božje ljudstvo potrebuje dobrih pastirjev, ki bodo razdali svoje življenje v službi evangelija. Zato prosim župnijske skupnosti, združenja in v Cerkvi navzoče molitvene skupine: Uprite se skušnjavi malodušja! Nadaljujte z molitvijo h Gospodu, da pošlje delavce na svojo žetev in nam dá duhovnikov, ki bodo zaljubljeni v evangelij, blizu svojim bratom in živo znamenje usmiljene Božje ljubezni.

Tudi danes moramo ponovno odkriti gorečnost oznanjevanja in zlasti mladim predlagati hojo za Kristusom. Nasproti razširjenemu pojmovanju utrujene vere ali vere, omejene zgolj na »morate izpolniti«, želijo naši mladi odkriti vedno aktualno privlačnost Jezusovega lika, da bi se pustili postaviti pod vprašaj in izzvati njegovim besedam ter njegovim gestam in, zahvaljujoč njemu, končno sanjati življenje, ki bo zares človeško, veseli, da se posvetijo v ljubezni.

Sveta Marija, Mati našega Odrešenika, je imela pogum objeti te Božje sanje, tako da je položila svojo mladost in svoje navdušenje v njegove roke. Po njeni priprošnji naj dosežemo enako odprtost srca, enako pripravljenost odgovoriti na

Gospodov klic z našim »Tukaj sem«, se z enakim veseljem podati na pot (prim. Lk 1,39) in ga kakor ona oznanjati vsemu svetu.

Bodi goreč! Vsako jutro se vprašaj in razmisli:

- 1. Kaj lahko danes storim, da se bo tudi v naši družini/župniji prebudil nov duhovniški oz. redovniški poklic?*
- 2. Kako bi do novega leta v svoji okolici pridobil vsaj pet novih molivcev za duhovne poklice?*

Spremljanje, razlikovanje in vključevanje krhkosti ljubezni

Dragi molivci, spoštovani vsi v posvečenih oblikah življenja!

Kot sem napisal v prejšnjem uvodniku, želim tokrat nameniti nekaj besed temu, kako spremljamo, razlikujemo in vključujemo krhkost ljubezni, ki jo živimo v raznih duhovnih poklicih. Seveda je to najprej namenjeno meni osebno in vsem v duhovnih poklicih, kajti zadeva osebno svetost. Kako živimo sobrat-ske in prijateljske odnose ter zaznavamo in nosimo stiske bližnjega?

Hkrati pa smo občestvo, zato smo soodgovorni drug za drugega, tudi verniki za svojega župnika ali kaplana. Zavedam se, da je govoriti o ranjenih in grešnih vidikih življenja konkretnih posvečenih oseb zelo delikatno in meji na grešno opravljanje in pohujšanje. Toda ali je prav, da verniki in župnijski sodelavci vedno in za vsako ceno gledate proč in se delate, kot da je vse v redu z domačim župnikom ali kaplanom ali bogoslovcem? Ne. Veliko vprašanje za vsakega izmed nas pa je, kako se odzovemo. Naj navedem tri moje predloge:

1. Moliti za svojega domačega župnika, kaplana ali duhovnega pomočnika ter se odzivati na njegove prošnje po sodelovanju ali raznih pomočeh. Posebej ko gre za vsakdanjo pomoč v gospodinjstvu, pri higieni, krasitvi cerkve, skrbi za pisarno. Kako pomembno je, da je čez dan v župnišču kakšna duša.
2. Dovoljeno je misliti, da tudi župnik ali kaplan potrebuje pomoč. Ta misel je še vedno prevelik tabu. Vidim, da je med verniki še precej prisotno pretirano strahospoštovanje do duhovnika, kot da je že skoraj svetnik med nami, ki ne potrebuje nobene pomoči.
3. Dobronamerno in iz resnične skrbi izreči besedo »na štiri oči«, ali kasneje preko najožjih sodelavcev in članov ŽPS, kot nas uči Božja beseda o svarilu.

Prosimo za modrost pri izvrševanju te soodgovornosti drug za drugega. Kajti kot sem zapisal v prejšnji številki: Jakob je varal, Peter je bil zelo temperamenten, David je imel afero, Noe se ga je napil, Jona je bežal od Gospoda, Pavel je bil morilec, Gideon je bil negotov, Mirjam je opravljala, Marto je neprenehoma skrbelo, Tomaž je bil dvomljivec, Sara je bila nepotrpežljiva, Mojzes je omahoval, Zahej je bil prekratek, Abraham je bil star in Lazar je bil mrtev ... **BOG NE KLIČE USPOSOBLJENIH, AMPAK USPOSABLJA POKLICANE.** Tudi mene in po meni bližnjega.

Blagoslovljen adventno-božični čas v krogu vaših domačih družin in župnij.

Jože Povh, urednik

RODOVITNOST

ožje in širše

DRUŽINE

Papež Frančišek peto poglavje posinodalne apostolske spodbude Radost ljubezni uvaja z mislijo: »Družina ni samo prostor rojevanja, temveč tudi sprejemanja življenja, ki prihajajo vanjo kot Božji dar« (AL 166). Rodovitnost življenja znotraj svetega zakona in v družini je v odkrivanju Božje volje za vse njene člane. Z apostolom Pavlom bi tako lahko nadaljevali papeževo misel: »Kaj torej, bratje? Kadar se zberete, ima vsakdo od vas nekaj: ta pesem, oni nauk, eden razodetje, drugi dar jezika, tretji razlago. Vse pa naj bo v izgrajevanje« (1 Kor 14,26). Vsak otrok je torej v prvi vrsti dar za družino, vendar hkrati tudi dar za Cerkev in nezamenljivi dar za ves svet. Otrok je primarni skupnosti – družini zaupan, da bi njeni člani z

Božjo pomočjo in v moči svoje zaupljive vere počasi odkrivali v otroku, »kar je največ vredno, najpomembnejše, kar je njemu najbolj lastno« (prim. AL 170), ter ga v sprejemanju in ljubezni v tem tudi potrdili. Iskanje otrokove poti ni zgolj naložba v pravo usmeritev otrokovega življenja, ampak tudi naložba v smiselno starševstvo in pravšnja popotnica otroku, da bi se nekoč lahko, kot pravi Pavel, »izgrajeval« in »tek uspešno dokončal« (prim. 2 Tim 4,7). Rast družine v razumevanju lastnosti otrokove poti pomeni najprej izziv obema staršema, ki kot ženski in moški vzgojni lik odkrivata svoje posebno poslanstvo, ga negujeta, posvečujeta in znotraj sv. zakona drug drugemu ponujata v služenje. Iskreno razločevanje star-

šev pomeni tudi razločevanje v korist otroka. Pomeni tudi stik z Bogom in Cerkvijo, ko morda ni otrok, ko se pojavi bolečina in težka preizkušnja. Bog ne želi biti samo Tolažnik – želi biti Odrešenik, želi biti tisti, ki se spopade z vsako našo zakonsko in družinsko težavo. Želi biti tisti, ki kaže smer in smisel v še tako brezupnem položaju. Dovoliti to Bogu pomeni rodovitnost družinskega življenja. In ta se kaže tudi v duhovnih poklicih, ki se rojevajo na polju Cerkve znotraj družinskih gredic. Te gredice ob upoštevanju, da so otroci Božji dar, namenjeni tudi drugotnemu občestvu – Cerkvi, krepijo in spodbujajo, da otroci nekoč presežejo osnovno gredico ter odkrijejo njivo.

Podobna misel gre občestvu oz. družini, ki se imenuje Cerkev. Župnija kot osnovna enota ima mnogo otrok, mnogo poti in mnogo poklicanosti. Tudi njena rodovitnost je v odkrivanju Božje volje in v sodelovanju z njo. Bog je vsakemu izmed nas zaupal lastno identiteto, ki jo je znotraj molitve občestva, zakramentalnega življenja in iskrene ljubezni bistveno lažje odkriti in negovati. V nasprotnem primeru je hitro mogoče, da postanemo živi pesek, ki ne daje poleta, ampak onemogoča. »Odraščanje med brati in sestrami daje človeku čudovito izkušnjo, kako skrbeti drug za drugega, pomagati in pomoč sprejemati« (AL 195), pravi papež Frančišek in doda, da »se vzdržimo kritiziranja, zanje skr-

bimo in jih na nek način sprejemajmo v svoje srce« (prim. AL 198). Ali ni torej župnija tista njiva, kjer naj bi vsaka karizma na smiseln način prišla do izraza, do svoje uveljavitve in tako izgrajevala vse občestvo? Ali ni vsak duhovni poklic, ki se odzove na osnovno Božje povabilo, potrditev te zdrave, rodovitne klime družinskega in župnijskega življenja? In ali ni upadanje duhovnih poklicev pokazatelj občestva, ki je izgubilo svojo pravo rodovitnost in s tem dobršno mero pristne duhovnosti ter razpoložljivosti za to, kar je Božja volja? Apostol Pavel nas lepo tolaži: »Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati« (1 Kor 10,13). Zaupanje, da nič ne delamo sami, da je Bog vedno z nami, je že dober pokazatelj, da smo na pravi poti. Naše sodelovanje z Njim pa izraz žive vere.

Jure Ferlež

Kaj in kako nekomu lahko pomaga pri razločevanju za MISIJSKI POKLIC?

Vsak duhovni poklic se rodi iz Božjega klica in iz odgovora na ta klic. To temeljno dogajanje med posameznikom in Bogom je tudi temelj razločevanja vsake poklicanosti. Tako se povabilo v duhovni poklic zgodi v skritosti posameznikovega srca, pri čemer je izrednega pomena posameznikova pripravljenost odgovoriti na Božji klic, ki izhaja iz zaupnega odnosa med Bogom in posameznikom, udejanjenega v molitvi.

Četudi do klica pride v tako lepih, plemenitih in intimnih globinah, vendar posameznik ne more biti »na prvo žogo« prepričan in je treba poklic razločevati, če resnično prihaja od Boga, ali pa je zgolj konstrukt posameznikove notranjosti. Najprej razločevalcu koristi predvsem zaupna molitev s prošnjo, da bi misel lahko prerasla v pravilno odločitev. Zatem je koristno »nemir duše« zaupati spoved-

niku in ga prositi, da nas napoti do duhovne osebe, morda duhovnika, s katero bi se lahko pogovorili o razlogih, ki nas nagibajo h klicu, kakor tudi o tistih, ki nas od njega odvrčajo. Duhovni voditelj ne more sprejeti odločitve namesto posameznika, ampak mu lahko k njej le pomaga.

Če je klic pristen, Bog po določen času odkrivanja posamezniku gotovo nakloni dovolj notranje jasnosti in trdnosti, da na klic lahko odgovori. Seveda pa mora poklicani v procesu razločevanja aktivno sodelovati z Bogom, in ne le pasivno čakati na Božje spodbude.

Ko je ta prvi del, osebni del razločevanja, za posameznikom, pa se mora v drugem delu javiti Cerkvi, da tudi ona prepozna poklic in ga, če obstaja, pomaga uresničiti. Ta drugi del razločevanja po navadi poteka v času oblikovanja.

Pri vsem pa naj veljajo besede sv. Jakoba: »Toda on daje večjo milost, zato Pismo pravi: Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost« (Jak 4,6).

Andrej Lažeta

Jure Ferlež

Ustvarjati rodovitno družinsko ozračje

Ustvarjati rodovitno družinsko ozračje, v katerega se bo rada vključila vsaka karizma, ki jo Bog daje posameznikom, pomeni stalno odganjati skušnjavca, ki pači in pohablja svobodo občestva. Redna mesečna sveta spoved pomeni iskati vstopna mesta, skozi katera kralj teme in megle nenehno vstopa v nas in po našem grehu kvari posvečeno vzdušje v svetem zakonu in družini. Redna sveta spoved ne pomeni samo samoobtožbe in priznanja greha, ampak skupaj s svetim obhajilom tudi vzpostavljanje obrambnega mehanizma, ki varuje in neguje pristno rodovitnost stanja posvečene milosti oz. človekove spravljenosti z Bogom.

Prav tako na ravni župnijske skupnosti potrebujemo nenehno posvečevanje, da se ne prepustimo zapeljati v skrajnosti, kot sta samozadostnost in obup. Predlagam že utečeno staro krščansko sredstvo: post. Poleg rednega petkovega posta od mesnih jedi spodbujam, da bi se še na drug dan po izbiri, morda torek, postili od stvari, ki nam škodujejo, in tako krepili svojo voljo, predvsem pa naši ustni molitvi dali dodano vrednost, ki jo prinaša post s svojo ostjo. Možnosti je mnogo: post od sladkarij in sladic, kave, cigaret, televizije oz. telefona, skratka, po osebni izbiri. S tem ne odpravimo petkovega posta, ampak dodamo še en dan posvečevanja. To darujmo za rodovitnost župnijskega življenja in za nove duhovne poklice, pa bomo kmalu ugotovili, kako je post Bogu ljub.

MOLITVENI NAMEN

Za naše župnijske skupnosti, da bi z zavzeto molitvijo in s pričevanjem življenja podpirale in spremljale na poti odločanja tiste, ki jih je Bog sam izbral za svojo službo.

ROMANJE K MARIJI POMAGAJ NA BREZJE

Vsako tretjo nedeljo v mesecu popoldne posamezne dekanije romajo na Brezje in molijo za duhovne poklice. Zberejo se ob 15.00 za molitveno uro pred Najsvetejšim, ob 16.00 pa somašujejo dekanijski duhovniki.

Razpored romanj:

- 17. 12. Dekanija Ljubljana - Šentvid
- 21. 1. Dekanija Grosuplje
- 18. 2. Dekanija Litija
- 18. 3. Dekanija Škofja Loka

Vabljeni ste tudi molivci za duhovne poklice iz drugih dekanij oz. župnij.

MOLITVENA URA in SVETA MAŠA

za nove duhovne poklice, njihovo svetost in stanovitnost

ŠKOFIJA CELJE

vsako tretjo nedeljo v mesecu **v Marijini cerkvi v Celju:**

- ob 15.00 molitvena ura pred izpostavljenim Najsvetejšim
- ob 16.00 sveta maša.

Srečanje pripravljajo dekanije celjske škofije oz. MZDP škofije Celje.

NADŠKOFIJA MARIBOR

vsako tretjo sredo v mesecu **v mariborski stolnici na Slomškovem grobu:**

20. 12. 2017; 17. 1. in 21. 2. 2018

Potek molitve - pred izpostavljenim Najsvetejšim:

- ob 8.30 rožni venec
- ob 10.00 molitvena ura
- ob 10.30 sveta maša
za duhovne poklice

Pričakujemo vas!

**PROSTOVOLJNE DAROVE
ZA NOVO RAST**

lahko nakažete na
Nadškofijski ordinariat,
Slomškov trg 19,
2000 Maribor
TRR 2410 0901 0078 167.
Svoje želje, spodbude,
predloge, odmeve napišite
na e-naslov:
stefka.klemen@rkc.si

DUHOVNE VAJE

za molivce in župnijske animatorje za duhovne poklice
v domu duhovnih vaj v Olimjju

od 2. 3. ob 17h do 4. 3. 2018 ob 14h ali

od 9. 3. ob 17h do 11. 3. 2018 ob 14h

S seboj prinesite Sveto pismo.

Prijave in informacije:

s. Štefka Klemen

GSM 031 680 213

e-naslov: stefka.klemen@rkc.si

Lepo vabljeni!

